

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11Co/39/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124376603
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124376603.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov senátu JUDr. Aleny Radičovej a Mgr. Marka Anovčina, v spore žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., G. H. XXXX/XX, právne zastúpený JUDr. Andrejom Garom, advokátom, so sídlom Bratislava 1, Štefánikova 14, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., C. XXXX/XX, právne zastúpená JUDr. Romanom Henčelom, advokátom, so sídlom Prievidza, G. Švéniho 8, IČO: 51 007 746, o zaplatenie 130,87 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 7. mája 2025, č. k. 6C/12/2025-120, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. **p o t v r d z u j e .**
- II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku III. **m e n í** tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu **100 %.**
- III. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu **100 %.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 130,87 eur s 6,25 % ročným úrokom z omeškania od 26.11.2024 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76,50 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 130,87 eur s 6,25 % ročným úrokom z omeškania od 19.09.2022 až do zaplatenia a náhrady trov konania ako nároku na náhradu škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska jeho maloletého syna a späť. Žalobu odôvodnil tým, že na základe rozsudku Krajského súdu Trenčín, č. k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.06.2022 bol zmenený výrok V. rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 09.03.2022, č. k. 18P/54/2019-2555 tak, že styk žalobcu s maloletým synom bol upravený počas každého nepárneho týždňa v sobotu od 10.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9.00 hod. do 18.00 hod. bez prítomnosti matky s tým, že matka je povinná dieťa na styk s otcom pripraviť a odovzdať ho otcovi v stanovenom čase pred vchodom do budovy Kultúrneho centra Bojnice, na Hurbanovom námestí v Bojniciach, kde jej ho otec v stanovenom čase odovzdá. Žalovaná však súdne rozhodnutie dobrovoľne nerešpektuje, sústavne bráni v styku žalobcu s maloletým a rôznymi obštrukciami a prieťahmi zmarila už celkom 166 stykov žalobcu s maloletým. Žalobca si v zmysle vykonateľného rozhodnutia súdu šiel dňa 18.09.2022 prevziať maloletého a za týmto účelom pricestoval z miesta svojho bydliska. Pred príchodom upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, na čo žalovaná žiadnym spôsobom nereagovala. Žalovaná následne žalobcovi stručne oznámila, že maloletý odmieta realizáciu styku. Žalovaná svoje tvrdenie nijakým spôsobom nepreukázala, žalobcovi ani len neumožnila maloletého vidieť a na jeho ostatné správy náležite nereagovala. V dôsledku tendenčných

tvrdení žalovanej, spojených s pravdepodobným zastrašovaním a rozrušovaním maloletého, sa žalobca dostavil pred dom žalovanej, privolal príslušníkov polície a následne predmetné stretnutie oznámil prostredníctvom zápisnice. Žalobca uviedol, že žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, čím mu vedome spôsobilá škodu, nakoľko zámer zmařit styk žalobcu s maloletým a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady bol vopred daný. Poukázal aj na ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou je daná tým, že ak by rešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie a umožnila žalobcovi styk s dieťaťom, prípadne riadne a včas náležite upovedomila žalobcu o objektívnej prekážke nemožnosti styku, nevynaložil by náklady na cestu z Bratislavy do Bojníc a späť zbytočne a ku škode by nedošlo, nakoľko jediný účel cesty žalobcu bol práve styk s maloletým. Predmetná cesta žalobcu z Bratislavy do Bojníc a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, pričom základná náhrada podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách je vo výške 84,44 eur a náhrada za pohonné hmoty vo výške 46,42 eur. Žalovaná nárok žalobcu neuznávala. Uviedla, že za škodu žalobcovi nezodpovedá, nakoľko škoda mu nevznikla v príčinnej súvislosti s jej konaním. Nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že zámerne marí stretávanie sa otca s dieťaťom tým, že vytvára obštrukcie a kladie si vlastné podmienky na stretávanie. Podľa jej názoru, z predloženej SMS komunikácie zo strany žalobcu vyplýva, že práve žalobca si kladie vlastné podmienky, mal záujem syna prevziať v sobotu a matke ho odovzdať až v nedeľu, teda aj s prespatím, čo nie je v súlade s vykonateľným súdnym rozhodnutím. Maloletý pritom má problém s prespávaním mimo miesta jeho bydliska a takémuto styku sa bráni. Poukázala na vykonávacie konanie na Okresnom súde Prievidza, sp. zn. 15Em/2/2022, kde sudkyňa jednoznačne upozornila rodičov, najmä otca, aby sa styk uskutočňoval v intenciách vykonateľného súdneho rozhodnutia. Žalovaná zastávala názor, že pokiaľ žalobca sám vopred upozornil matku, že chce realizovať styk v rozpore s vykonateľným súdnym rozhodnutím, ktoré správanie žalobcu matka odmietla a potvrdila, že mu umožní styk len v rozsahu súdneho rozhodnutia, s čím žalobca nesúhlasil, matka (žalovaná) si splnila prevenčnú povinnosť a vopred oznámila žalobcovi, že mu takýto styk neumožní. Styk žalobcu s maloletým teda nebol realizovaný pre objektívnu prekážku, ktorú vytvoril práve žalobca, keď žiadal styk s dieťaťom nad rámec vykonateľného súdneho rozhodnutia. Žalovaná tvrdila, že dieťa riadne na styk so žalobcom v súlade s rozhodnutím súdu pripravila, toto však žalobca neakceptoval. Poukázala na to, že opakovane informovala aj kolíznu opatrovníčku o tom, že žalobca odmieta dodržiavať styk podľa právoplatného rozhodnutia súdu a trvá na styku v rozsahu nad rámec tohto rozhodnutia a tiež o tom, že maloletý nie je schopný absolvovať styk v danom rozsahu a odmieta ho. Ona koná výlučne v záujme maloletého, aby vyvolávaním stresových situácií u dieťaťa nedochádzalo k ďalšiemu nežiaducemu psychickému vývoju. Súčasne spochybnila vyčíslenie nákladov žalobcom v žalobe z dôvodu, že žalobca sa do miesta bydliska dieťaťa dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, išlo o bezplatne vypožičané vozidlo, a teda nemá nárok na paušálnu náhradu za opotrebenie vozidla v zmysle zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách. Žalovaná namietala vyčíslené úroky z omeškania.

2. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že rozsudkom Krajského súdu Trenčín zo dňa 23.06.2022, č. k. 19CoP/20/2022-2736 bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V. o úprave styku otca s maloletým dieťaťom tak, že styk žalobcu s maloletým B. C. bol upravený počas každého nepárneho týždňa bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu v čase od 9.00 hod. do 18.00 hod. s tým, že matka je povinná dieťa na styk s otcom pripraviť a odovzdať ho otcovi v stanovenom čase pred vchodom do budovy Kultúrneho centra Bojnice, nachádzajúceho sa na J. K. C. F., kde jej ho otec v stanovenom čase odovzdá. Z predloženej SMS komunikácie žalobcu so žalovanou vyplýva, že dňa 18.09.2022 o 8.55 hod. žalobca oznamuje, že čaká na námestí, na to mu žalovaná o 9.02 hod. oznámila, že B. nechce ísť, plače, že nechce ísť spinkať k tatkovovi a že chce zostať doma s mamičkou. O 9.03 hod. žalobca oznamuje, že ide si pre syna pred dom, má možnosť si svoje konanie rozmyslieť, to čo robí ich synovi, je veľmi choré. O 9.14 hod. oznamuje, že je pred domom, má otvoriť dvere a odovzdať B.. O 9.17 hod. žalovaná oznámila, že B. stále nechce ísť, stále plače, že nechce ísť spinkať k tatkovovi. Zo zápisnice o trestnom oznámení č. ORPZ-PD-OKP-545/2022-DS vyplýva, že žalobca následne podal dňa 18.09.2022 o 10.00 hod. na OR PZ v Prievidzi na žalovanú v tejto súvislosti trestné oznámenie. Z predloženého technického preukazu č. D. XXXXXX bolo zistené, že L. D., nar. XX.XX.XXXX, je evidovaný ako vlastník vozidla Volkswagen Tiguan, EČV: G.. Podľa údajov v technickom preukaze je spotreba uvedeného vozidla 7,6 l/100 km. Z informácií dostupných na internete (M.) vyplýva, že počas 25. týždňa roku 2022 bola priemerná cena benzínu natural 95 oktánový 1,914 eur/liter. Zo zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021, uzatvorenej medzi A. L. D., nar. XX.XX.XXXX, ako požičiavateľom a žalobcom ako vypožičiavateľom, vyplýva, že požičiavateľ bezodplatne prenechal žalobcovi vozidlo

VW Tiguan EČV: G. na užívanie. Zmluva bola uzavretá od 25.06.2021 na dobu neurčitú. Z čestného prehlásenia A. L. D. zo dňa 02.12.2024 vyplýva, že podľa dohody medzi ním a žalobcom, ako vypožičiavateľom, je vypožičiavateľ povinný sa starať o technický stav motorového vozidla, a to uhrádzať všetky povinné technické prehliadky, ako aj vymieňať všetky opotrebované časti motorového vozidla na vlastné náklady. V čestnom vyhlásení uvádza, že vypožičiavateľ je povinný udržiavať motorové vozidlo v riadnom technickom stave na jeho užívanie a za týmto účelom je povinný uhrádzať všetky náklady spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla, t. j. vypožičiavateľ znáša cestovné náhrady za používanie predmetného motorového vozidla výlučne sám v celom rozsahu. Zo zápisnice o pojednávaní pred tunajším súdom v konaní, sp. zn. 15Em/2/2022 zo dňa 06.02.2023 (v zápisnici je uvedený nesprávny dátum 06.02.2022), týkajúceho sa výkonu rozhodnutia o úprave styku žalobcu s maloletým B., bolo zistené, že súd apeloval a vyzýval žalobcu ako otca, aby v najbližších týždňoch rešpektoval súdne rozhodnutie, č. k. 19CoP/20/2022 zo dňa 23.06.2022, podľa ktorého má právo byť s dieťaťom bez prespatia len vo vymedzenom rozsahu, je povinný dieťa v stanovenom čase matke odovzdať. Súd žalobcu tiež vyzval, aby matku dieťaťa nevyzýval na prípravu syna aj na prespatie, k čomu ho neopravňuje žiadne súdne rozhodnutie. Zároveň súd konštatoval, že za doteraz zisteného skutkového stavu považuje konanie matky (žalovanej) ako dobrovoľné neplnenie si povinnosti z vykonateľného súdneho rozhodnutia. E-mailami zo dňa 07.08., 13.08. a 17.08.2022 žalovaná žiadala o pomoc s realizovaním styku kolízneho opatrovníka, nakoľko dieťa odmieta styk s otcom s prespaním, plače, že nechce spinkať u tatka, žalobca však trvá na odovzdaní dieťaťa na celý víkend. Spoločné stretnutie rodičov na návrh kolízneho opatrovníka však žalovaná nepovažovala za adekvátne riešenie, podľa jej názoru je potrebné vysvetliť žalobcovi, že je v záujme syna, aby styk prebiehal tak, ako je uvedené v rozsudku. Svoju prítomnosť pri tom považovala za absolútne bezpredmetnú. Kolízneho opatrovníka žiadala o individuálne stretnutie mimo svojej pracovnej doby. Za jediný dôvod, pre ktorý sa styk neuskutočňuje, považovala žalovaná to, že žalobca odmieta dodržiavať rozsudok Krajského súdu Trenčín. Z uznesenia OR PZ v Prievidzi, ČVS: ORP-558/1-VYS-PD-2023 zo dňa 17.10.2024 vyplýva, že voči žalovanej bolo vznesené obvinenie za spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť tým, že nerešpektovala rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 09.03.2022, č. k. 18P/54/2019-2555 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín zo dňa 23.06.2022, č. k. 19CoP/20/2022-2736 a neodovzdala maloletého B. C., nar. XX.XX.XXXX, otcovi v dňoch 13.04.2024 a 14.04.2024, 27.04.2024, 11.05.2024, 12.05.2024, 25.05.2024, 26.05.2025, 08.06.2024, 09.06.2024, 06.07.2024, 07.07.2024, 20.07.2024, 21.07.2024, 03.08.2024, 04.08.2024, 17.08.2024, 18.08.2024, 31.08.2024, 01.09.2024, 14.09.2024, 15.09.2024, 28.09.2024, 29.09.2024 a 13.10.2024. Uznesením Okresnej prokuratúry v Prievidzi, sp. zn. 2Pv 351/23/3307-150 zo dňa 28.10.2024 bola sťažnosť žalovanej voči uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá ako nedôvodná.

3. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 415, § 420 ods. 1, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný, i keď nie v celom rozsahu. Žalobca si voči žalovanej uplatnil nárok na náhradu škody v podobe cestovných náhrad, ktorá škoda mu vznikla dňa 18.09.2022 v dôsledku toho, že márne cestoval na stretnutie so svojim synom v zmysle vyššie uvedeného rozsudku Krajského súdu Trenčín z miesta svojho bydliska v Bratislave do miesta bydliska maloletého v Bojniciach. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a nakoniec zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Bolo spoľahlivo preukázané a medzi stranami nesporné, že v rozhodnom čase dňa 18.09.2022 bolo stretávanie sa otca (žalobcu) s maloletým synom upravené vykonateľným súdnym rozhodnutím zo dňa 23.06.2022, č. k. 19CoP/20/2022-2736. Z odôvodnenia rozhodnutia vo veci maloletého syna strán sporu vyplýva, že medzi stranami sporu ako rodičmi maloletého v danom čase existovali osobné rozpory, ktoré sa negatívne prejavovali aj v oblasti výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému B.. V tom čase prebiehalo aj rozvodové konanie strán sporu, kde došlo k nariadeniu znaleckého dokazovania na otázku, či maloletý je schopný u otca prespávať s ohľadom na jeho vek a psychický stav. Obaja rodičia boli súdom upozornení na opakovane vyslovený názor odvolacím súdom, znalcom i kolíznym opatrovníkom, o záujme maloletého na citlivom rozširovaní jeho styku s otcom a súd poukázal na to, že žalobca ako otec má právo podieľať sa na výchove maloletého dieťaťa, ktoré mu nie je zverené do osobnej starostlivosti, prostredníctvom jeho styku s dieťaťom. Zároveň poukázal na zodpovednosť oboch rodičov za výchovu a vývoj dieťaťa. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že aj v rámci rozvodového konania súd apeloval

na rodičov, aby sa snažili rozšíriť styk otca s dieťaťom bez prítomnosti matky na obdobie celého víkendu, t. j. od soboty do nedele nepretržite.

4. Predmetom tohto sporového konania je posúdenie zodpovednosti žalovanej za zbytočne vynaložené cestovné náklady, ktoré mali vzniknúť žalobcovi a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodíť, že škode nemohla žalovaná zabrániť, teda, že vznik škody nezavinila. V konaní bolo nesporné, že dňa 18.09.2022 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď išlo o súdom upravený styk, podľa ktorého mal žalobca ako otec právo stretnúť sa so synom každú nepáru sobotu od 10.00 hod. do 18.00 hod. a nedeľu od 9.00 hod. do 18.00 hod. v neprítomnosti žalovanej (t. j. matky dieťaťa), a to na vymedzenom mieste. Tomu zodpovedala povinnosť žalovanej - matky dieťaťa na stretnutie s otcom - žalobcom pripraviť a stretnutie otca so synom umožniť. Žalobca sa dňa 18.09.2022 do miesta bydliska dieťaťa, po predchádzajúcom upozornení prostredníctvom SMS správy, dostavil, k odovzdaniu dieťaťa však v uvedený deň nedošlo. Žalovaná to odôvodňovala tým, že žalobca sa domáhal styku s dieťaťom podľa odporúčania Okresného súdu Bratislava IV, t. j. počas celého víkendu nepretržite a maloletý odmietal u otca spať. Z predloženej SMS správy zo dňa 18.09.2022 vyplýva, že otec naozaj uviedol, že je na námestí o 8.55 hod. K odovzdaniu dieťaťa otcovi však nedošlo, čo žalovaná odôvodňovala tým, že dieťa plače, nechce ísť, nechce ísť spať k tatkov. Žalobca sa následne dostavil pred rodinný dom, kde žalovaná býva, táto s ním však komunikovala len prostredníctvom SMS správ a žalobca nemal možnosť maloletého ani vidieť. Súd po vykonaní dokazovania a vyhodnotení skutkových okolností zmareného stretnutia žalobcu so synom dňa 18.09.2022 dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila stretnutie maloletého syna s otcom, keď bez relevantného objektívneho dôvodu syna na stretnutie s otcom nepripravila a stretnutie mu neumožnila. Súd dospel k záveru, že žalovaná svojím správaním priamo porušila povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím súdu, teda žalovaná zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Niet pochýb o tom, že žalovaná mala právnu povinnosť vyplývajúcu z vykonateľného súdneho rozhodnutia umožniť dňa 18.09.2022 stretnutie žalobcu ako otca s maloletým synom. Žalobca žalovanej riadne oznámil, že si dieťa prišiel vyzdvihnúť. Je teda preukázané, že jeho cesta dňa 18.09.2022 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom, dôkazom toho je i podanie trestného oznámenia zo dňa 18.09.2022. Nie je pritom rozhodujúce, či sa otec domáhal rozšíreného styku s dieťaťom v zmysle odporúčania Okresného súdu Bratislava IV. Je nepochybné, že žalobca mal dňa 18.09.2022 právo na stretnutie s dieťaťom na základe rozhodnutia Krajského súdu Trenčín zo dňa 23.06.2022, č. k. 19CoP/20/2022-2736 a v rozsahu tohto rozhodnutia bolo povinnosťou žalovanej stretnutie žalobcovi s dieťaťom umožniť a žalobcu upozorniť na jeho povinnosť dieťa v zmysle citovaného právoplatného rozhodnutia vrátiť o 18.00 hod. toho istého dňa. Niet takisto pochýb o tom, že škoda žalobcu v podobe vzniknutých nákladov na prepravu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta bydliska na miesto stretnutia sa so synom. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože jednoznačne vedela, že svojím konaním, a to neumožnením stretnutia syna so žalobcom, poruší právo žalobcu na stretnutie so synom, a teda poruší povinnosť uloženú súdnym rozhodnutím a s týmto následkom bola uzročená. V konaní žalovaná argumentovala tým, že maloletý nechcel ísť na stretnutie s otcom, napriek jej snahe, aby sa toto stretnutie uskutočnilo. Túto skutočnosť však žiadnym spôsobom nepreukázala a rovnako nepreukázala ani existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu so synom v uvedený deň realizovať. Súd pritom poukazuje aj na konštatovanie tunajšieho súdu uvedené do zápisnice o pojednávaní zo dňa 06.02.2023 v konaní o výkon rozhodnutia, sp. zn. 15Em/2/2022, že považuje konanie matky (žalovanej) ako dobrovoľné neplnenie si povinnosti z vykonateľného súdneho rozhodnutia, pričom žalovaná počas uvedeného pojednávania argumentovala práve tým, že styk so žalobcom sa nerealizuje z dôvodu, že žalobca trvá na tom, že si dieťa vezme aj na prespatie, čo maloletý odmieta.

5. Žalovaná v konaní poukazovala na to, že maloletý odmietal styk s otcom, nakoľko bol stresovaný skutočnosťou, že musí u žalobcu aj prespať, avšak v daný deň bola nedeľa. Tvrdila, že maloletý styk so žalobcom odmieta a je veľmi náročné tieto styky realizovať bez jej prítomnosti, najmä v rozsahu na prespanie tak, ako to žalobca neustále vyžaduje, keďže maloletý je na ňu naviazaný. V súvislosti s tým súd uviedol (ako už bolo uvedené vyššie), že táto skutočnosť nič nemení na povinnosti matky pripraviť dieťa na styk s otcom v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Ak medzi stranami nedošlo k vzájomnej dohode na odlišnej úprave styku žalobcu s dieťaťom, bolo povinnosťou strán sporu rešpektovať citované súdne rozhodnutie. Pokiaľ k realizácii styku nedošlo, žalovanú zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie takej skutočnosti, pre ktorú objektívne nebolo možné, aby sa styk realizoval. Žalovaná v tomto smere dôkazné bremeno v konaní neunesla. Súd preto zastáva názor,

že dňa 18.09.2022 nebola v konaní preukázaná existencia takej objektívnej skutočnosti na strane maloletého, ktorá by objektívne bránila jeho stretnutie s otcom. Vzhľadom na uvedené súd uzavrel, že žalobca preukázal v konaní všetky prvky zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta bydliska žalobcu do Bojníc dňa 18.09.2022 a späť za účelom realizácie stretnutia sa žalobcu s maloletým synom na základe vykonateľného rozhodnutia súdu. Žalovaná na druhej strane nepreukázala, že škodu nezavinila.

6. Pokiaľ ide o rozsah týchto nákladov, teda o výšku náhrady škody, žalovaná poukazovala na to, že žalobca pricestoval na styk s dieťaťom osobným motorovým vozidlom, ktoré mal v užívaní na základe zmluvy o výpožičke bezodplatne. Neobstojí preto záver o nároku žalobcu na náhradu nákladov za užívanie vozidla a tento názor odôvodnila i rozhodnutím Krajského súdu Trenčín zo dňa 30.04.2024, č. k. 17Co/17/2023. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že je zrejme, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a základná náhrada zohľadňuje opravy, údržbu, opotrebenie a výmenu pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta, povinné zmluvné a havarijné poistenie, pričom na týchto nákladoch sa podieľa výlučne žalobca sám. Toto tvrdenie žalobcu bolo preukázané čestným vyhlásením A. L. D., ktorý vozidlo žalobcovi poskytol do užívania na základe zmluvy o výpožičke. Námietku žalovanej, že čestné vyhlásenie je len účelové, vypracované až 02.12.2024, ako aj to, že nebolo preukázané, že medzi vlastníkom vozidla a žalobcom došlo k uzavretiu dohody o hradení paušálnych náhrad za používanie vozidla, nakoľko zmeny a dodatky zmluvy o výpožičke musia byť urobené písomne, súd nepovažoval za opodstatnenú. Súdu je z jeho činnosti známe, že v predchádzajúcom období nebol nárok na náhradu cestovných náhrad za užívanie vozidla na základe výpožičky zo strany žalovanej spochybnovaný. Vzhľadom k tomu, že v súčasnosti žalovaná voči tomuto nároku vznáša námietky, žalobca v konaní musel produkovať dôkazy preukazujúce jeho nárok, nakoľko dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu. Na základe čestného vyhlásenia vlastníka vozidla o tom, že výlučne žalobca sa na základe ich vzájomnej dohody podieľa na nákladoch spojených s údržbou vozidla, jeho poistením a pod., súd považoval tvrdenia žalobcu v konaní za preukázané, a preto považoval nárok žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v súvislosti s použitím vozidla na cestu z Bratislavy do Bojníc a späť za opodstatnený. Súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalovanej, že vzhľadom k tomu, že strany sporu sú manželmi a nedošlo k zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva, náklady, ktoré hradil žalobca v súvislosti s cestou na realizáciu styku, boli s veľkou pravdepodobnosťou vyplatené z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu. V súvislosti s tým potom nemohlo dôjsť ku škode na majetku vo výlučnom vlastníctve žalobcu. Súd uvádza, že v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/113/93 (R 71/4) „ak zmluvu o vypožičaní motorového vozidla v zmysle § 257 OZ (v znení do 31. decembra 1991) uzavrel len jeden z manželov, nejde o taký úkon, ktorý by sa týkal vecí spoločnej obidvom manželom (§ 145 ods. 1 OZ). Z tejto zmluvy je povinný plniť len ten z manželov, ktorý zmluvu uzavrel.“ Žalobca uzavrel zmluvu o výpožičke s vlastníkom vozidla sám s tým, že vozidlo využíva výlučne pre svoju osobnú potrebu. Súdu je z jeho činnosti známe, že strany sporu dlhodobo žijú oddelene a spoločne nehospodária. V zmysle ust. § 143 Občianskeho zákonníka, do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatria veci, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov. Pokiaľ žalobca užíva vozidlo výlučne pre svoju potrebu, aj prostriedky vynaložené na náklady spojené s jeho užívaním je potrebné posudzovať ako prostriedky slúžiace osobnej potrebe žalobcu, ktoré nepatria do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu. Predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska F. - G. H. do miesta styku F., J. K. a späť predstavuje vzdialenosť 372 km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách si žalobca nárokuje základnú náhradu vo výške 84,44 eur (0,227 eur x 372 km v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 282/2022 Z. z.) a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 46,42 eur (vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v SR podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 12.09.2022 do 18.09.2022 v sume 1,642 eur/liter; pri spotrebe vozidla 7,6 l/100 km predstavuje výška náhrady za spotrebované pohonné hmoty sumu: 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov; 28,272 litrov x 1,642 eur predstavuje po zaokrúhlení sumu 46,42 eur). Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 130,87 eur. Pokiaľ ide o spôsob vyčíslenia náhrady za účelom realizácie styku podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, aj v týchto prípadoch ide o ustálenú súdnu prax, ktorú reprezentuje aj rozhodnutie R 12/90, ďalej rozsudok Krajského súdu Košice, sp. zn. 20Co/9/2020 zo dňa 26.11.2020.

7. Žalobca si voči žalovanej uplatnil aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vo výške 6,25 % ročne

zo sumy 130,87 eur od 19.9.2022, t. j. odo dňa nasledujúceho po neuskutočnenom styku žalobcu s dieťaťom do zaplatenia. V danej veci sa však žalovaná dostala do omeškania s plnením až odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby (26.11.2024), nakoľko v konaní nebolo preukázané (a žalovaná to popierala), že by žalobca žalovanú pred podaním žaloby vyzýval na zaplatenie predmetnej náhrady škody. Žalovaná sa o nároku žalobcu a jeho výške dozvedela až dorúčením žaloby. Súd preto považoval nárok žalobcu v tejto časti za dôvodný len za obdobie od 26.11.2024 až do zaplatenia zo sumy 130,87 eur. Súd teda vo veci rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 130,87 eur spolu s 6,25 % ročným úrokom z omeškania od 26.11.2024 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

8. O náhrade trov konania, vzhľadom na čiastočné zamietnutie žaloby, súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (CSP). Žalobca sa v konaní voči žalovanej celkovo domáhal zaplatenia sumy 152,42 eur (vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu), súd mu priznal sumu celkom 134,52 eur (vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu). Žalobca tak mal v konaní úspech v rozsahu 88,25 %, úspech žalovanej v konaní predstavuje 11,75 %. Čistý úspech žalobcu potom predstavuje 76,50 % (88,25 % - 11,75 %). V tomto rozsahu súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania aj priznal. O konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

9. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalovaná aj žalobca.

10. Žalovaná sa podaným odvolaním proti výroku I. a výroku III. napadnutého rozsudku domáhala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania. Súčasne navrhla, aby jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedla, že neumožnila žalobcovi (otcovi maloletého) styk s maloletým z dôvodu, že žalobca ju v rozpore s vykonateľným súdnym rozhodnutím v uvedenom období (a aj dňa 18.09.2022) kontaktoval s tým, že má záujem vykonať styk s maloletým nie na základe vykonateľného súdneho rozhodnutia, ale odvoláva sa na akýsi "apel" OS Bratislava IV., v konaní o rozvod manželstva, že si môže maloletého prevziať v sobotu o 09.00 hod a vráti ho matke v nedeľu večer. V tejto súvislosti poukázala na sms komunikáciu, ktorú predložil žalobca s podanou žalobou. Sám žalobca v podstate preukázal, že nemal záujem realizovať styk podľa vykonateľného súdneho rozhodnutia, a tým vyvolal aj odmietavú reakciu matky. Matka maloletého oznámila otcovi, že syn plače, na stretnutie nechce ísť a stále opakuje, že u otca nechce spať. Uviedla, že k neuskutočneniu styku otca s maloletým v uvedený deň nedošlo len zavinením matky maloletého (žalovanej), ale aj z dôvodu nevhodného správania sa otca, ktorý na matku naliehal, aby sa styk s maloletým uskutočnil mimo rozsahu vykonateľného súdneho rozhodnutia. Žalovaná je toho názoru, že svojím konaním neporušila žiadnu právnu povinnosť, nakoľko konala tak, ako jej to vyplýva z príslušných právnych predpisov, ako aj právoplatných súdnych rozhodnutí. Dôvody neuskutočneného styku nie je možné pripisovať len na ťarchu žalovanej, nakoľko styk sa neuskutočnil aj na základe reakcie maloletého syna (čo preukázateľne vyplýva z predložených dôkazov), ktorá bola vyvolaná správaním žalobcu, nakoľko žalobca odmietal dodržiavať styk s maloletým v termíne určenom vykonateľným súdnym rozhodnutím. Opätovne žalovaná spochybnila vyčíslenie nákladov žalobcu, a to z dôvodu, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého, za účelom jeho prevzatia, dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, išlo o bezplatne vypožičané vozidlo. Žalobca podľa jej názoru nemá nárok na paušálnu náhradu, ktorá v zmysle zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách je náhradou za opotrebenie vozidla. V konaní poukázala na skutočnosť, ktorú súd prvej inštancie nezobral do úvahy, že predmetné vozidlo VW TIGUAN, EČV G., bolo v BSM oboch strán sporu a žalobca, bez súhlasu žalovanej vozidlo predal A. L. D., od ktorého si vozidlo následne bezodplatne dlhodobo vypožičal. Žalobca tak v roku 2021 urobil zámerne, aby následne mohol od žalovanej žiadať úhradu nákladov na prevádzku vozidla. Takéto správanie považuje za správanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Opakovane poukázala na obsah žalobcom predloženého čestného vyhlásenia, ktorým žalobca chcel preukázať existenciu dohody s vlastníkom vozidla o tom, že žalobca znáša aj náklady spojené so starostlivosťou o vozidlo. Čestné prehlásenie je datované dňa 02.12.2024. V zmysle čl. IV. bod 4. Zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021, na ktorú sa žalobca odvoláva, akékoľvek zmeny tejto zmluvy je možné vykonať len na základe písomnej dohody zmluvných strán formou písomných dodatkov podpísaných oboma stranami. V Zmluve o výpožičke nebolo dohodnuté to, čo uvádza majiteľ vozidla v čestnom

prehlásení a nebolo to následne dohodnuté ani formou, akú si strany dohodli (formou písomného dodatku). Vzhľadom na tieto skutočnosti čestné prehlásenie a jeho obsah je vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu irelevantné. Čestné prehlásenie je jednostranný právny úkon a nie je podpísané žalobcom. Žalobca v konaní nepreukázal, že by v roku 2022 vynaložil akékoľvek náklady na prevádzku vozidla (platba poisťného, servisné prehládky, náklady na opravy a údržbu vozidla). Opakovane poukázala na to, že je potrebné zobrať do úvahy skutočnosť, že strany sporu sú manželia a dosiaľ nedošlo k zániku ich BSM. Vzhľadom na túto skutočnosť, náklady, ktoré hradil poškodený za účelom cesty na realizáciu styku boli s veľkou pravdepodobnosťou vyplatené z majetku, ktorý je stále BSM (predpokladáme, že z príjmu žalobcu). Príjem jedného z manželov počas trvania BSM patrí do BSM. Teda nie je pravdou tvrdenie, že konaním žalovanej vznikla žalobcovi škoda na majetku v jeho výlučnom vlastníctve a žalovaná sama sebe škodu spôsobiť nemohla. Nestotožnila sa s vyjadrením žalobcu, že na daný prípad je možné aplikovať rozhodnutie, že plnenia zo zmluvy o vypožičaní, pokiaľ zmluvu uzatvoril len jeden s manželov, nepatria do BSM. Má za to, že v súvislosti s nárokom na náhradu škody, tak ako bola uplatnená žalobcom, je potrebné žalobcom preukázať, že žalovaná (zatiaľ jeho manželka) spôsobila škodu na majetku v jeho výlučnom vlastníctve. Záverom uviedla, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by žalovaná úmyselným konaním porušila svoju povinnosť, a tým mu spôsobila škodu na jeho výlučnom majetku.

11. Žalobca podal odvolanie proti výroku III. o náhrade trov konania. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v tejto časti výroku a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie a aby mu zároveň priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Uviedol, že predmetom sporu bolo zaplatenie náhrady škody, ktorá mu vznikla, a ktorú si uplatnil vo výške 130,87 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť náhradu škody vo výške 130,87 eur s príslušenstvom, teda mu priznal 100 % ním uplatneného nároku. V spore bol plne úspešný, preto sa nestotožnil so záverom prvoinštančného súdu o rozsahu len čiastočného úspechu vo veci, v zmysle ktorého mu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 76,50 %. Podľa názoru žalobcu je tento názor prvoinštančného súdu v rozpore s právnou úpravou, s ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít, a tiež v rozpore s logikou. Poukázal na znenie ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP pritom vyplýva, že súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru ich úspechu vo veci. Zdôraznil, že predmetom konania bolo zaplatenie istiny s príslušenstvom, v ktorej bol 100 % úspešný. Výška úrokov z omeškania netvorila samostatný predmet konania, ale len príslušenstvo istiny, a preto pri posudzovaní miery úspechu nie sú úroky z omeškania tvoriace príslušenstvo istiny spôsobilé mať vplyv na celkový úspech v konaní. Uviedol, že jeho názor potvrdzuje aj rozhodovacia prax vyšších súdnych autorít, napríklad rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.06.2016, č. k. 10CoPr/2/2016-361, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4Cob/3/2019 - potvrdené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.01.2021, sp. zn. 1Obdo/18/2020). Okrem toho, podľa názoru žalobcu sa žalovaná dostala do omeškania momentom nesplnenia si svojej právnej povinnosti, a to dňom zmarenia styku, čo bolo konštatované v obdobnej právnej veci medzi stranami sporu v bode 32. rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 10.10.2023, č. k. 11C/51/2022 - 219 potvrdeného rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.03.2024, č. k. 8Co/18/2024-265. Podľa názoru žalobcu je v rozpore s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí vyčítať mu a sankcionovať ho za to, že si v návrhu na vydanie platobného rozkazu uplatnil aj úrok z omeškania spôsobom, ktorého zákonnosť je právoplatne potvrdená v obdobnej právnej veci. Žalobca zdôraznil, že v otázke priznania nároku na náhradu trov konania, súdy v každom jednom konaní, v ktorom súd pristúpil k moderovaniu výšky úroku z omeškania a zároveň žalobca bol úspešný v celom rozsahu nároku na náhradu škody, priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Poukazoval pritom na právoplatne skončené konania Okresného súdu Prievidza, potvrdené Krajským súdom v Trenčíne, napríklad sp. zn. 8C/34/2022 v spojení so sp. zn. 11Co/7/2023, sp. zn. 7C/48/2022 v spojení so sp. zn. 5Co/89/2023, sp. zn. 19C/36/2022 v spojení so sp. zn. 5Co/64/2023, sp. zn. 15C/34/2022 v spojení so sp. zn. 19Co/14/2023, sp. zn. 15C/34/2022 v spojení so sp. zn. 19Co/14/2023, sp. zn. 13C/37/2022 v spojení so sp. zn. 8Co/1/2023, sp. zn. 10C/8/2023 v spojení so sp. zn. 19Co/14/2024, sp. zn. 9C/39/2022 v spojení so sp. zn. 5Co/67/2023, sp. zn. 19C/45/2022 v spojení so sp. zn. 11Co/14/2023, sp. zn. 10C/42/2022 v spojení so sp. zn. 8Co/46/2023, sp. zn. 19C/41/2022 v spojení so sp. zn. 8Co/26/2023, sp. zn. 4C/42/2022 v spojení so sp. zn. 19Co/77/2023, sp. zn. 9C/48/2022 v spojení so sp. zn. 27Co/84/2023, sp. zn. 11C/51/2022 v spojení so sp. zn. 8Co/18/2024, sp. zn. 12C/51/2022 v spojení so sp. zn. 27Co/62/2023,

sp. zn. 12C/51/2022 v spojení so sp. zn. 27Co/62/2023, sp. zn. 7C/37/2024 v spojení so sp. zn. 27Co/11/2025, sp. zn. 19C/48/2024 v spojení so sp. zn. 8Co/18/2025, sp. zn. 19C/44/2024 v spojení so sp. zn. 5Co/12/2025, sp. zn. 5C/51/2024 v spojení so sp. zn. 8Co/2/2025, sp. zn. 8C/53/2024 v spojení so sp. zn. 27Co/5/2025, sp. zn. 5C/71/2024 v spojení so sp. zn. 17Co/22/2025, sp. zn. 8C/59/2024 v spojení so sp. zn. 5Co/3/2025. V každom z uvedených konaní súd konštatoval obdobné závery, a to "nakoľko žalobca vo veci samej mal plný úspech, keď súd prvej inštancie výrokom II. žalobe vyhovel (neúspech žalobcu bol len v nepatrnej časti - výrok I.), preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi patrí nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP (tzv. zásada úspechu)." (Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.04.2024, č. k. 19Co/77/2023-257). Žalobca v kontexte vyššie uvedených skutočností dodal, že doposiaľ v každom doterajšom obdobnom konaní o náhradu škody medzi ním a žalovanou bola mu v prípade úspechu vo veci priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %, preto napadnuté rozhodnutie je v rozpore s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Uviedol tiež, že prvoinštančným súdom priznaný úspech vo veci zároveň odporuje vecnej argumentácii, pretože ak súd prvej inštancie určil ako posledný deň omeškania žalovanej deň vyhlásenia rozsudku, je zrejmé, že konanie naďalej nie je právoplatne skončené a že každým ďalším dňom výška úrokov z omeškania narastá a každým ďalším dňom tak má žalobca väčší úspech vo veci. Odôvodnenie súdu prvej inštancie o nepriznaní mu náhrady trov konania v rozsahu 100 % teda nemá oporu v právnej úprave, ani ustálenej praxi súdov, vrátane tamojšieho súdu. Správnosť argumentácie žalobcu v obdobnej právnej veci, právoplatne skončenej, medzi oboma účastníkmi konania potvrdil v celom rozsahu Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 26.03.2025, č. k. 8Co/2/2025 – 181. Totožné právne závery konštatoval Krajský súd v Trenčíne v obdobných právnych veciach medzi žalobcom a žalovanou v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.03.2025, č. k. 8Co/18/2025 – 117, v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.03.2025, č. k. 5Co/12/2025-103, v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.04.2025, č. k. 17Co/22/2025 – 165.

12. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Poukázal na to, že žalovaná nijakým spôsobom nepreukázala existenciu jej tvrdenej objektívnej príčiny v deň styku dňa 18.09.2022, a to odmietavú vôľu maloletého. Žalovaná styk žalobcu s jeho synom v predmetný deň vôbec neumožnila a v konaní ani nebolo preukázané, že by sa oň aspoň pokúsila. Žalovaná pred uskutočnením styku neupovedomila žalobcu o žiadnych objektívnych dôvodoch, prečo by sa styk s maloletým nemal realizovať. Žalovaná až následne po príchode žalobcu do miesta bydliska maloletého stručne oznámila, že maloletý odmieta styk. Žalobca tak nemal preukázanú (a neskôr potvrdenú ako vykonštruovanú a v celom rozsahu klamlivú) objektívnu prekážku styku. Obmedziť alebo zakázať styk maloletého dieťaťa s rodičom môže iba súd, a to vždy iba v záujme dieťaťa na základe závažných skutkových okolností. Žalovaná nemôže svojvoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iba preto, že s ním nie je uzročená. Žalovaná zároveň v konaní nepreukázala plač, schovávanie sa, ani žiadny iný odmietavý postoj maloletého. Naopak, od žalovanej žalobca vie v konaní preukázať znaleckým posudkom tendenčnosť a nepravdivosť jej tvrdení, keď žalovaná účelovo manipuluje maloletého voči žalobcovi. Do pozornosti súdu dal znalecký posudok č. 144/2020 vypracovaný znalkyňou D. B. J., D., ktorého žiadateľom bol Okresný súd Prievidza ku konaniu vedeného na danom súde pod sp. zn.: 18P/54/2019. Zo znaleckého posudku vyplývajú závažné skutočnosti, ktoré len potvrdzujú, že žalovaná umocňuje u maloletého ňou naučenú krátkodobú odmietavú reakciu maloletého k smerom k žalobcovi. Táto reakcia však aj na základe posudku znalkyne po chvíli opadá a maloletý sa vie so žalobcom radostne hrať a komunikovať. Znalkyňa uviedla, že žalovaná si kladie vlastné podmienky pre styk žalobcu s maloletým a zároveň negatívne ovplyvňuje maloletého proti žalobcovi s tým, že si maloletý osvojuje negatívne nastavenie žalovanej proti žalobcovi a jej odmietavý postoj k realizáciám styku. Deň zmareného styku, ktorý je predmetom tohto konania, vyplýva z vykonateľného rozhodnutia súdu, ktorý určil styk otca s maloletým. Žalovaná nepreukázala, ako sa "snažila" maloletého motivovať v deň zmareného styku, ktorý je predmetom tohto konania, a to ani pred tým. V širšom kontexte žalobca uviedol, že žalovaná zmarila styk maloletého so žalobcom v priebehu štyroch rokov 198 krát, naposledy dňa 25.05.2025, pričom ide takmer o všetky stretnutia žalobcu s maloletým, ktoré boli súdom určené právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami. V súvislosti s apelom Okresného súdu Bratislava IV o rozšírení styku, na ktorý poukazuje žalovaná v odvolaní, žalobca považoval za dôležité uviesť, že nejde len o odporúčanie Okresného súdu Bratislava IV, ale predovšetkým ide o dohodu medzi oboma rodičmi, keďže s odporúčaním súdu súhlasil aj žalobca, aj žalovaná na predmetnom pojednávaní v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. Žalobca však nerozumie, prečo sa žalovaná opätovne snaží svojou pochybnou a lživou argumentáciou zavádzať súd a vyčítať žalobcovi dohodnutý postup medzi rodičmi pred Okresným súdom Bratislava IV. Apel Okresného súdu Bratislava IV sa nevzťahuje na predmet tohto konania, keďže styk dňa 18.09.2022 bol určený

právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne a dohoda žalobcu a žalovanej a apel Okresného súdu Bratislava IV sa na deň 18.09.2022 nevzťahovali. Nad rámec uvedeného žalobca poukázal na skutočnosť, že dňa 17.10.2024 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Prievidza vydalo uznesenie, ktorým bolo voči žalovanej začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie za spáchanie prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia, nakoľko na základe dôkazov bolo možné vyvodiť trestnú zodpovednosť za prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia. Tvrdenia o náležitej komunikácii žalovanej smerom k žalobcovi neboli pred súdom žalovanou nijakým spôsobom preukázané, rovnako tak ani v samotnom odvolaní. K právnej otázke výpožičky vozidla žalobca uviedol, že do konania predložil čestné vyhlásenie požičiavateľa motorového vozidla zo dňa 02.12.2024 výlučne za účelom reakcie na vznesené námietky žalovanej a preukázanie svojich tvrdení. V obdobných konaniach o náhradu škody nebol nárok cestovných náhrad spochybňovaný a nebol ani predmetom posudzovania, pretože nešlo o spornú otázku. Žalobca je v zmysle dohody s požičiavateľom povinný starať sa o technický stav motorového vozidla, a to uhrádzať všetky povinné technické prehliadky, ako aj vymieňať všetky opotrebované časti motorového vozidla na vlastné náklady. Rovnako je povinný udržiavať motorové vozidlo v riadnom technickom stave na jeho užívanie a za týmto účelom je žalobca povinný uhrádzať všetky náklady spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla. Cestovné náhrady za používanie predmetného motorového vozidla znáša žalobca výlučne sám, a to v celom rozsahu. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviach, sp. zn. 22Co 577/2003, potvrdený uznesením Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003, v zmysle ktorého "...i když smlouva o výpůjčce je bezplatná, není vyloučena dohoda o určité náhradě za opotřebení půjčené věci, jak tomu bylo v daném případě ... v prípade, ak si zmluvné strany dohodnú náhradu za opotrebovanie veci, ich dohoda má prednosť". Správnosť argumentácie žalobcu v súvislosti s právnou otázkou výpožičky vozidla v ostatných štyroch obdobných a právoplatne skončených veciach medzi žalobcom a žalovanou, ktorých predmetom bola aj námietka žalovanej k čestnému vyhláseniu, potvrdil Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 28.01.2025, sp. zn. 27Co/3/2025, ako aj rozsudkom zo dňa 28.01.2025, sp. zn. 27Co/5/2025, rozsudkom zo dňa 29.01.2025, sp. zn. 5Co/3/2025 a rozsudkom 25.02.2025, sp. zn. 27Co/11/2025, ako aj v právoplatne skončených konaniach, sp. zn. 11Co/12/2025, sp. zn. 8Co/18/2025, sp. zn. 8Co/2/2025, sp. zn. 17Co/22/2025, alebo sp. zn. 27Co/5/2025. Žalobca v konaní riadne preukázal vznik škody v celom rozsahu, vrátane cestovných náhrad, a preto prijatie odlišného záveru by bolo hrubým zásahom do princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a najmä hrubým zásahom do žalobcovho základného práva na ochranu majetku a práva na súdnu a inú ochranu. Žalobca rovnako odmietol nesprávnu argumentáciu žalovanej, že žalobcovi nemôže vzniknúť škoda na majetku v jeho výlučnom vlastníctve z dôvodu, že nedošlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Uplatňovaný nárok žalobcu v konaní nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože škoda vznikla nesporne v súvislosti s vecou, ktorá podľa svojej povahy slúži výlučne osobnej potrebe žalobcu. Náklady, ktoré žalobca vynaložil v súvislosti s realizáciou styku s dieťaťom, neboli vyplatené z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože objektívne a reálne byť použité ani nemohli. Odporuje tomu právna úprava a dlhodobý skutkový stav medzi manželmi. Žalobca sa odvolal tiež na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 113/1993 (R 71/1994), v zmysle ktorého "Ak zmluvu o vypožičaní motorového vozidla uzavrel len jeden z manželov, nejde o taký úkon, ktorý by sa týkal veci spoločnej obidvom manželom (§ 145 ods. 1 OZ). Z tejto zmluvy je povinný plniť len ten z manželov, ktorý zmluvu uzavrel." Skutočnosť, že žalobca a žalovaná spolu dlhodobo nezdievajú domácnosť, ich domácnosti sú oddelené, spoločne nehospodária a nijakým spôsobom sa nepodievajú na udržiavaní a rozvíjaní majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, súd v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zohľadní pri posudzovaní, čo sa prijme a čo sa neprijme do predmetu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ak je spôsobená škoda na bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, obzvlášť úmyselným protiprávnym konaním, tak je to škodca, ktorý je povinný náhradu škody zaplatiť. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky už ustálila, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatria plnenia vyplývajúce zo zmluvy o výpožičke motorového vozidla uzatvorenej medzi žalobcom a požičiavateľom. Žalobca poukázal tiež na odbornú literatúru, v zmysle ktorej príkladom uvedeného vzťahu medzi manželmi je vzťah zodpovednosti za škodu vyplývajúci z konania jedného z manželov, ktorým spôsobil škodu na výlučnom majetku druhého manžela. Preto, s odkazom aj na odbornú literatúru, náhradu škody nemožno realizovať z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože poškodený by sa obohatil zo svojho majetku a na úhradu škody sa preto má použiť výlučný majetok škodcu. (TICHÝ V., K zodpovednosti za škodu spôsobenou medzi manželmi, Bulletin Advokacie, 1986, s. 40). Aj v zmysle ďalšej komentovanej literatúry, vyplýva, že "Konanie väčšinového spoluvlastníka tak môže byť vnímané ako porušenie povinnosti konať v súlade s dobrými mravmi, príp. ide o porušenie zásady neminem leadere, ktorá je akcentovaná v §

415 OZ, a ktorá tvorí ideový základ práva na náhradu škody a môže teda zakladať vznik nároku na náhradu škody podľa § 424 OZ, príp. § 420 OZ." (ŠTEVČEK M., a kol. Občiansky zákonník II. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 1076). Uvedený právny názor je nutné analogicky aplikovať aj na vzťah medzi manželmi. Zodpovednosť za škodu a uplatňovanie nároku na náhradu škody medzi manželmi v prípade úmyselného protiprávneho konania na veci osobnej potreby jedného z manželov je prípustné, čo podporuje bohatá súdna prax najvyšších súdnych autorít, uvedená aj v ostatných písomnostiach žalobcu, a je podporená aj konajúcim súdom v obdobných a početných sporoch medzi žalobcom a žalovanou. Záverom žalobca uviedol, že z konania žalovanej je zrejmé, že sa jednalo o úmyselný účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk s maloletým, porušujúc tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Na základe uvedeného preto žalovaná v zmysle ust. § 415 a ust. § 420 OZ zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním, pretože žalobcu nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok v napadnutej časti vo výroku I. a III. potvrdiť ako vecne správny a zároveň mu priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

13. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

14. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku I. potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny a v napadnutej časti vo výroku III. je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmeniť.

15. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, odvolaním napadnutý nebol, preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

16. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovanou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalovanej boli totožné s námietkami, ktoré uplatnila pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal a so všetkými námietkami sa náležite vysporiadal. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o dôvodnosti žalovaného nároku a závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám v zmysle ust. § 220 CSP. Námietky žalovanej uvedené v podanom odvolaní, ktoré uplatnila už v konaní pred súdom prvej inštancie, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

17. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

18. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

19. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a porušením právnej povinnosti a zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Prvé tri predpoklady sú objektívneho charakteru. Dôkazné bremeno ohľadne nich leží na poškodenom. Zavinenie je subjektívnej povahy, jeho existencia vo forme nevedomej nedbanlivosti sa predpokladá. Základnou podmienkou vzniku zodpovednostného vzťahu je príčinná súvislosť medzi konaním (opomenutím) škodcu a vzniknutou škodou u poškodeného, ktorá musí byť predvídateľná.

Porušenie právnej povinnosti musí byť preukázané, v predmetnom prípade sa jedná o právnu povinnosť uloženú rozhodnutím súdu o úprave styku otca (žalobcu) s maloletým dieťaťom. Podľa výkladu súdnej praxe sa škodou rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. V zmysle judikatúry sa za skutočnú škodu považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné a účelné (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. 177/08).

20. V preskúmvanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal náhrady škody od žalovanej, ktorá mu vznikla zmareným stykom s maloletým dieťaťom, keď napriek tomu, že dňa 18.09.2022 pricestoval do miesta styku s dieťaťom, kde si ho mal prevziať, žalovaná mu styk s maloletým neumožnila, dieťa na styk nepripravila tak, aby bol styk zrealizovaný v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia.

21. Žalovaná namietala správnosť právneho posúdenia zodpovednosti za škodu a mala za to, že neboli správne posúdené predpoklady vzniku jej zodpovednosti za škodu, keď súdom nariadený styk žalobcu s maloletým sa neuskutočnil dňa 18.09.2022 pre vôľu maloletého, pretože maloletý styk s otcom odmietal a žalovaná považovala svoje konanie za také, ktoré sledovalo najlepší záujem maloletého. Poukázala na to, že k neuskutočneniu styku došlo aj z dôvodu nevhodného správania žalobcu, ktorý na žalovanú naliehal, aby sa styk s maloletým uskutočnil mimo rozsahu vykonateľného rozhodnutia. Odvolací súd po preskúmaní veci vyhodnotil odvolacie námietky žalovanej ako nedôvodné. Žalobca sa domáhal náhrady škody titulom vynaložených cestovných nákladov na cestu do miesta styku s maloletým synom dňa 18.09.2022 za účelom realizácie styku so synom. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v tomto čase existoval právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Prievidza, č. k. 18P/54/2019-2555 zo dňa 09.03.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.06.2022, ktorý žalobcovi umožňoval styk s maloletým okrem iného i dňa 18.09.2022. V zmysle uvedených rozsudkov bol žalobca oprávnený stretnúť sa s maloletým synom každý nepárny týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 10.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9:00 hod. do 18:00 hod. bez prítomnosti žalovanej. Žalovanej bola zároveň uložená povinnosť maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v F., K. J. K., pred kultúrnym domom, prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti.

22. Práve okolnosť, že v rozhodnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré ukladalo žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré uvádza. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Z toho možno logicky dovodiť, že ten, komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu.

23. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplynulo a nebolo v konaní sporné, že žalobca sa dňa 18.09.2022 dostavil do miesta bydliska maloletého za účelom realizácie styku s maloletým v zmysle vyššie uvedeného vykonateľného rozhodnutia súdu, avšak styk žalobcu (otca) s maloletým synom sa neuskutočnil. Z výpisu SMS komunikácie bolo zistené, že žalobca kontaktoval dňa 18.09.2022 žalovanú ohľadom odovzdania maloletého na styk, ktorý sa mal uskutočniť v ten deň, aby žalovaná nachystala maloletého a následne žalovanej oznámil, že čaká na námestí. Žalovaná reagovala na sms správu a uviedla, že maloletý syn plače a nechce ísť za žalobcom (otcom). Žalobca sa dostavil pred bytový dom žalovanej, žiadal odovzdanie maloletého, pričom žalovaná opätovne oznámila žalobcovi, že maloletý nechce ísť za žalobcom (otcom), plače a žalobcovi neodovzdala maloletého na styk.

24. Správne sa súd prvej inštancie v prvom rade zaoberal posúdením porušenia právnej povinnosti na strane žalovanej. Rovnako tak pre posúdenie veci bolo potrebné zistiť, či tu boli také okolnosti, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že vzniknutej škode nemohla žalovaná zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od nej objektívne požadovať. V predmetnej veci z vykonaného dokazovania

nevyplývalo, že by existovali také objektívne okolnosti, pre ktoré by k styku žalobcu s maloletým dňa 18.09.2022 nemohlo dôjsť. Žalovaná v tejto súvislosti namietala vôľu maloletého, ktorý mal podľa žalovanej styk so žalobcom (otcom) odmietat'. Odvolací súd nepopiera, že záujem maloletého dieťaťa je kľúčovým kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach maloletých detí, avšak v predmetnom konaní o náhradu škody bolo nevyhnutné vychádzať z toho, že dané kritérium (najlepší záujem maloletého dieťaťa) bolo zohľadnené v konaniach starostlivosti súdu o maloleté dieťa, a pokiaľ bolo v konaní starostlivosti súdu o maloletého istým spôsobom rozhodnuté a rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť, nebolo prípustné, aby súd v konaní o žalobcom uplatnenej náhrade škody súlad so záujmom maloletého nanovo hodnotil alebo prehodnocoval. Posúdenie žalovanej, čo je v najlepšom záujme maloletého, preto nepredstavuje okolnosť, ktorá by vylučovala protiprávnosť konania žalovanej a dokazovalo neexistenciu zavinenia žalovanej. Odvolací súd zároveň dodáva, že žalobca nežiadal styk s maloletým mimo stanovených denných hodín, domáhal sa styku dňa 18.09.2022, v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu, preto ani námietka žalovanej, že žalobca sa predchádzajúci deň 17.09.2022 domáhal styku s maloletým v rozsahu na prespanie, teda v rozpore s právoplatným rozhodnutím súdu, nie je dôvodná. Naviac, deň styku 18.09.2022 pripadol na nedeľu, teda nehrozilo ani "prespanie u otca" v zmysle žalovanej tvrdeného naliehania otca na apel Okresného súdu Bratislava IV deň predtým (17.09.2022), pričom žalovaná v tomto smere nepreukázala, že by vyvinula akúkoľvek snahu smerujúcu k upokojeniu maloletého a k následnej pozitívnej motivácii maloletého na skutočnosť, že styk sa mal realizovať len v dennom čase bez "prespatia u otca". Treba mať na zreteli, že išlo o štvorročné dieťa závislé na matke, ktorá ho má vo svojej starostlivosti, a tak má možnosť dieťa ovplyvňovať i po vôľovej stránke. Povinnosťou žalovanej bolo maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie so žalobcom umožniť, čo sa však v danej veci nestalo. Žalovaná nepreukázala existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu s maloletým v predmetný deň realizovať.

25. Odvolací súd považoval pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie za významné, že žalovaná v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 18.09.2022, žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže z objektívnych dôvodov, pričom za takéto dôvody nemožno považovať odmietnutie styku so žalobcom zo strany maloletého. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietavému postoj u maloletého tak, ako to tvrdí žalovaná. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo splnenie si súdom uložennej povinnosti maloletého syna na styk s otcom (žalobcom) riadne pripraviť, teda nepreukázala, že by vyvinula akékoľvek opatrenia smerujúce k upokojeniu maloletého, k pozitívnej motivácii maloletého a k riadnemu odovzdaniu maloletého na styk tak, aby sa predišlo vzniku škody. Pokiaľ ide o otázku vzniku škody, v konaní bolo preukázané, že žalobca dňa 18.09.2022 absolvoval za účelom styku so synom cestu osobným motorovým vozidlom zo svojho bydliska (Bratislava) do miesta styku s maloletým (Bojnice). Stretnutie sa však nezrealizovalo, nakoľko žalobcovi nebol umožnený styk s maloletým a žalovaná neodovzdala maloletého na styk so žalobcom. V danej veci bolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej maloletého syna na styk so žalobcom riadne a včas pripraviť a styk so žalobcom umožniť. Žalovaná zavinené zmarila styk maloletého so žalobcom, keď ho bez objektívneho dôvodu odmietla odovzdať žalobcovi (otcovi), a zároveň žalovaná nesplnila ani prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. O splnení prevenčnej povinnosti by bolo možné uvažovať vtedy, ak by žalovaná existujúcu objektívnu okolnosť žalobcovi včas oznámila a ten by tak nemusel zbytočne absolvovať cestu do miesta bydliska maloletého, čo nebolo preukázané.

26. Pokiaľ žalovaná namietala neunesenie dôkazného bremena žalobcu v časti nepreukázania porušenia povinnosti žalovanej spôsobenej jej úmyselným konaním a spôsobenie škody na jeho výlučnom majetku, v tomto smere je potrebné uviesť, že táto námietka je nedôvodná, nakoľko priame porušenie povinnosti žalovanej styk žalobcu so svojím maloletým synom umožniť a tiež svojho syna na tento styk s otcom aj riadne pripraviť podľa právoplatného rozhodnutia súdu, bolo v konaní riadne preukázané, ako tiež uplatnená škoda, vzniknutá zmareným stykom, spočívajúca v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z bydliska žalobcu do miesta styku s maloletým, pričom vypožičané motorové vozidlo, ktoré na túto cestu bolo účelne využité, je predmetom, ktorý slúži osobnej potrebe žalobcu, a z tohto dôvodu škoda na ňom vzniknutá, je vyňatá z režimu BSM v zmysle ust. § 143 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené konanie žalovanej nepožíva právnu ochranu, keď v dôsledku porušenia povinnosti jej uloženej súdnym rozhodnutím vznikla výlučne v majetkovej sfére žalobcu škoda. V prípade, ak by žalovaná svoju povinnosť splnila, predmetné trovy by u žalobcu nevznikli.

27. V odvolaní žalovaná ďalej namietala i výšku cestovných nákladov, ktoré boli žalobcovi priznané. Vytýkala, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom uvedené užíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021 uzavretej na dobu neurčitú, ktorá je bezplatným právnym úkonom, a preto žalobcovi nevznikol nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov. Navyiac namietala existenciu dohody s vlastníkom vozidla o tom, že žalobca znáša náklady spojené so starostlivosťou o vozidlo, ktorá mala vyplývať z čestného prehlásenia zo dňa 02.12.2024. Odvolací súd s týmto konštatovaním žalovanej nesúhlasí, súd prvej inštancie vysvetlil svoje úvahy ohľadom rozsahu (výšky) týchto nákladov a tiež povinnosti žalobcu znášať náklady spojené s užívaním vozidla a zachovaním jeho riadneho technického stavu a mobility, s ktorým hodnotením a následným právnym posúdením odvolací súd v celom rozsahu súhlasí. Podľa právnej teórie bezodplatnosti zmluvy o výpožičke neodporuje, ak si zmluvné strany v súvislosti s opotrebovaním vypožičanej veci dohodli určitú náhradu (porov. uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003). K namietanému čestnému prehláseniu, ktoré podľa názoru žalovanej nepreukazuje uzatvorenie dohody zahrňujúcej starostlivosť o vozidlo, odvolací súd uvádza, že nárok na náhradu nákladov za amortizáciu vozidla, by žalobca mal aj bez predloženého čestného vyhlásenia, ktoré je v tomto smere irelevantné, tak ako uvádza žalovaná, nakoľko už z obsahu zmluvy o výpožičke (článok II bod 5) je vypožičiavateľ povinný chrániť motorové vozidlo pred poškodením, stratou a zničením, čo pri dlhodobom vypožičovaní motorového vozidla, predpokladá aj prevádzkové náklady spojené s udrжанím riadneho technického stavu a mobility motorového vozidla tak, ako to správne uviedol už súd prvej inštancie. Predložením čestného prehlásenia, ktoré svojím obsahom nepredstavuje dodatok k uzatvorenej zmluve o výpožičke tak, ako to prezentovala žalovaná, možno chápať len ako špecifikáciu povinností vypožičiavateľa vo vzťahu k predmetu výpožičky.

28. Nie je relevantná ani obrana žalovanej v odvolaní, že žalobca nie je vlastníkom predmetného motorového vozidla, nakoľko podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, v zmysle ktorého vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady bez ohľadu na to, či je použité vlastné motorové vozidlo alebo prenájaté (porovnaj R12/1990). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, vec po právnej stránke správne posúdil a správne rozhodol, keď zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 130,87 eur s príslušenstvom.

29. Čo sa týka napadnutého výroku III. o náhrade trov konania, odvolací súd preskúmaním v rozsahu odvolacích námietok žalobcu dospel k záveru, že hoci súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania správne vychádzal zo zákonom preferovanej zásady úspechu v konaní vyjadrenej v ustanovení § 255 CSP, pochybil, keď v danom prípade vychádzal zo znenia odseku 2 uvedeného ustanovenia, v zmysle ktorého náhradu trov konania pomerne rozdelil a žalobcovi priznal náhradu trov v pomernej časti v rozsahu 76,50 %.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

32. Podľa čl. 4 ods. 1 Základných princípov CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

33. Podľa čl. 4 ods. 2 Základných princípov CSP, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

34. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania dôvodil tým, že žalobca sa v konaní voči žalovanej celkovo domáhal zaplata sumy 152,42 eur (vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu), súd mu priznal sumu celkom 134,52 eur (vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu). Žalobca tak mal v konaní úspech v rozsahu 88,25

%, úspech žalovanej v konaní predstavuje 11,75 %. Čistý úspech žalobcu potom predstavuje 76,50 % (88,25 % - 11,75 %). V tomto rozsahu súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania aj priznal.

35. Odvolací súd sa s vyššie uvedeným postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení pomeru úspechu strán v predmetnom spore nestotožnil. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že žalobca si uplatnil podanou žalobou proti žalovanej nárok na náhradu škody vo výške 130,87 eur s 6,25 % ročným úrokom z omeškania od 19.09.2022 do zaplatenia, a nie iba do dňa rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal žalobcovi 130,87 eur s 6,25 % ročným úrokom z omeškania od 26.11.2024 do zaplatenia, a vo zvyšku žalobu zamietol, t. j. zamietol ju, ako vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku, v časti o zaplatenie 6,25 % úroku z omeškania zo sumy 130,87 eur za obdobie od 19.09.2022 do 25.11.2024. Žalobca tak bol úspešný nielen čo sa týka celej istiny, ale i v časti príslušenstva za obdobie od 26.11.2024, a to až do zaplatenia, teda nie iba do rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol rozsudkom dňa 07.05.2025.

36. Odvolaciu súdu je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1MCdo/1/2004 zo dňa 27.04.2004, v zmysle ktorého "Procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v časti príslušenstva žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za neúspech v pomerne nepatrnej časti" podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p., ale za "čiastočný úspech" v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p." K tomu odvolací súd uvádza, že v tam posudzovanom prípade však bola zamietnutá žaloba v celom uplatnenom úroku z omeškania, ktorého výška po vyčíslení v čase rozhodnutia konajúceho súdu predstavovala cca polovicu uplatnenej istiny a uvedené rozhodnutie reflektovalo právnu úpravu trov konania podľa Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), ktorá bola účinná do 30.06.2016. Od 01.07.2016 je účinný Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý v súvislosti s právnou úpravou pomerného delenia náhrady trov konania na rozdiel od § 142 ods. 3 O.s.p. už neobsahuje pojem "neúspech v pomerne nepatrnej časti". Ústavný súd v náleze III. ÚS 475/2018 zo dňa 04.02.2021 uviedol, že "Zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v paragrafe 142 ods. 3 O.s.p. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky".

37. V prejednávanej veci síce nejde o situáciu, že by výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu a je zrejme, že žalobca mal čiastočne neúspech v časti uplatneného úroku z omeškania, preto by sa náhrada trov konania mala pomerne rozdeliť v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Napriek tomu odvolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci nie je namieste celkom bezvýhradne aplikovať ust. § 255 ods. 2 CSP a za použitia čl. 4 ods. 2 Základných princípov CSP sám "dotvoril" právnu normu riadiac sa pritom kritériom racionálneho zákonodarcu, podľa ktorej v prípade neúspechu strany sporu len v nepatrnej časti možno jej priznať plnú náhradu trov konania. Z tohto dôvodu, a tiež s prihliadnutím na princíp právnej istoty uzavrel, že žalobcovi, ktorý bol plne úspešný v predmetnom spore vo veci samej, pokiaľ ide o istinu 130,87 eur aj s 6,25 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 26.11.2024 až do zaplatenia istiny a neúspešný bol len v časti 6,25 % ročného úroku z omeškania z istiny 130,87 eur za obdobie od 19.09.2022 do 25.11.2024, patrí náhrada trov konania v plnej výške. Zohľadnil pritom aj ustálenú rozhodovacia činnosť v obdobných sporoch strán sporu, na ktorú poukázal žalobca vo svojom odvolaní.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

39. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).